

„Men Barn! ... Vil du danse?“ udbrød Moderen med vildt forfærdede Øjne og greb hende i Kjolen.

„Ja, jeg har Lyst til at prøve, om jeg har glemmt det. Men bliv endelig siddende, Mor! Jeg er her tilbage om et Øjeblik, og saa tager vi vel hjem?“

Karsten From var selv lige saa forbavset. Han havde kun inklineret for at faa et lovligt Paaskud til at nærme sig hende.

„Jeg er ganske fortumlet af Henrykkelse!“ sagde han paa Vejen til Balsalen. „Drømmer jeg eller er jeg vaagen? Vil De virkelig gøre mig den Ære at danse med mig?“

„Jeg har jo lovet det.“

Ved Indgangen til Salen standsedes de af en af Balinspektorerne, der høfligt bad dem om at vente til næste Dans, da Gulvet i Øjeblikket var aldeles overfyldt. Han anviste dem Siddepladser henne ved Væggen, hvor en Del af Teatrets Stolerækker var anbragte, og her satte de sig saa langt tilbage, at de kunde være nogenlunde ubemærkede.

Efter sin Sædvane begyndte Karsten From med at komplimentere Jytte for hendes Dragt; men da han saae en utaalmodig lille Rynke mellem hendes Bryn, stoppede han straks op og ærgrede sig over sin Dumhed. Han glemte bestandig, at hun ikke var som andre, og at hun navnlig var ganske utilgængelig for Smiger. Han havde engang troet, at det var af Koketteri, hun var saa overmodigt ligegyldig for sit Ydre og forsmaaede ethvert Toilettefit, f. Eks. den Pariserhæl under Skoene, der vilde have erstattet den manglende halve Tomme i Højden. Nu kendte han hende bedre. Hun var for stolt til at ville behage, for kysk til at ville friste. I hendes frimodige Øjekast var der ingen underfundig Begrening. Hendes Smil, der kunde være saa spotsk, men ogsaa saa sødmerigt, var ikke det Komadiespil, som saa mange troede, men en ganske ubevidst Udstraaling af hendes inderste Natur, af hendes æggende hemmelighedsfulde Kvindesjæl.

„Vil De sige mig,“ fortsatte han derpaa i nedstemt Tone, „har jeg forsyndet mig i Aften? Er De misfornøjet med mig? Jeg syntes, jeg kunde se det paa Dem, da De sad derinde hos Deres Mor. Har jeg gjort noget galt?“